

האמת המסוכנת על ההתנתקות

08.08.2025 | דוד מ' וינברג | written by

כשאנו מתאבלים על קורבנות ישראל מפשיטת חמאס ב-7 באוקטובר, ועל חיילי צה"ל שנהרגו בלחימה בחמאס, ועל פלסטינים שנלכדו בקו האש והורעבו על ידי חמאס, ועל ההרס בישראל ובעזה [?] אסור שנשכח את הסיבה המרכזית לאסון המתמשך הזה: "ההתנתקות". הטעות האסטרטגית השגויה והכואבת הזו שנעשתה השבוע לפני עשרים שנה הייתה מקור ההשראה לטבח ה-7 באוקטובר. לא רק שהיא נתנה לחמאס את ההזדמנות להשתלט על עזה, להפוך אותה לעיר מבוצרת וממונהרת ולהתחמש עד הצוואר, אלא נתנה לו את הביטחון שהוא יכול למחוץ את ישראל.

האיוולת של שרון

העובדה ששרון, גנרל מעוטר, "איש הברזל" הישראלי, ברח לגמרי מעזה מול הטרור הפלסטיני וחבט בברוטליות במגזר "המתנחלים", חיזק את הקיצוניים בחברה הפלסטינית והביא לקריסה בהרתעה הישראלית. הטיעון כאילו אחרי הנסיגה ישראל תזכה לתמיכה מוחלטת של העולם בריסוק מוחלט של הטרור הפלסטיני בעזה התגלה כשטות גמורה. עד הטבח העולם לא תמך באמת בפעולה צבאית ישראלית נגד המדינה הפלסטינית הג'יהאדיסטית שצמחה בעזה, וגם היום מנהיגים רבים בעולם מסרבים להכיר באיומים הקיומיים הברורים שכל מדינה פלסטינית ביהודה ושומרון או בעזה תציב בפנינו.

לא רק הימין ידע שהרס גוש קטיף הוא מכת מוות לציונות ולביטחון הישראלי. גם חלקים בשמאל הבינו שנסיגה חד-צדדית תחזק את הגורמים הגרועים ביותר בחברה הפלסטינית. הסיבה ששרון זכה לתמיכה רחבה יחסית למרות שהכל היה ברור עד כאב היא שתוכנית ההתנתקות הוציאה אל הפועל רצון נקמני בפוליטיקה ובחברה הישראלית [?] לא שלום עם הפלסטינים (דבר שגם שרון לא האמין בו), כי אם ריסוק הציונות הדתית.

"אנחנו ריסקנו את הציונות הדתית"

ימים ספורים אחרי הגירוש האלים של היישובים המקסימים של גוש קטיף אירחתי בישראל קבוצה של 14 עורכי עיתונים קנדיים. הקבוצה פגשה את עמיתיה בכל העיתונים הישראליים, כולל העורך הראשי דאז של הארץ, דוד לנדאו. מר לנדאו היה ג'נטלמן אנגלי, פשוטו כמשמעו. אף שעמדנו בקטבים מנוגדים מבחינה אידאולוגית, תמיד הערכתי את עצותיו ונהייתי מתמיכתו. ידעתי שהאורחים הקנדיים שלי ימצאו בו בר-שיח מרתק. אבל הפעם, האמונה הרדיקלית היוקדת של לנדאו גברה עליו, והקנדים התמימים זכו לקורס מזורז בפוליטיקה ישראלית.

"אתם בטח רוצים לדעת מה אני חושב על ההתנתקות מעזה", אמר לקנדים. "לדעתי היה זה הדבר החשוב והמרומם ביותר שקרה במדינה הזאת זה עשרות שנים! ההתנתקות נותנת לי

תקווה גדולה לעתיד. אני מרוצה מאוד מההתנתקות. אבל לא מהסיבות שאתם מדמיינים", אמר לנדאו עם חיוך מרוח על הפנים.

"אתם הקנדים אולי חושבים שהנסיגה היא דבר טוב כי היא מסיימת את הכיבוש הישראלי בעזה, אבל זה לא העניין", הפטיר ידו בתנועה מזלזלת. "ואתם אולי חושבים שהנסיגה היא דבר טוב כי כעת הפלסטינים יוכלו לבנות מדינה משגשגת בעזה, ולהראות לישראל ולעולם שהם יכולים לחיות בשלום לצד ישראל. אבל גם זה לא העניין", המשיך והפטיר שוב בידו בזלזול. "ואתם אולי חושבים שאני חושב שהנסיגה היא דבר טוב מאוד כי הבנים שלי כבר לא יצטרכו לסייר במילואים בסמטאות חאן יונס וג'באליה", אמר לנדאו. "אבל זה לא העניין", הוא נופף בידיו בזעם ובלעג. "זה ממש לא מה שחשוב".

פניו של לנדאו האדימו. הוא דפק על השולחן והרים את קולו. "אני אגלה לכם סוד; סוד מלוכלך קטן שידוע רק למביני עניין ישראלים!" ועכשיו כבר צעק: "הסיבה שההתנתקות חשובה כל כך; הסיבה שהיא מהלך היסטורי; הסיבה שהיא הופכת את אריאל שרון לאדם דגול כל כך; הסיבה שהיא ממלאת אותי בתקווה לעתיד ☺ היא שאנחנו ריסקנו את הציונות הדתית!" נבח לנדאו.

דממה היכתה בחדר. ואז בוס, לנדאו דפק שוב על השולחן. "אנחנו ריסקנו את הרבנים והמתנחלים הציונים-דתיים! אנחנו הרסנו את יישובי גוש קטיף שלהם, ואנחנו שברנו את הכוח הפוליטי שלהם! אנחנו השמדנו את האחיזה הציונית-דתית בפוליטיקה הישראלית. ועכשיו, עכשיו, עכשיו ☺ עכשיו אולי יש, סוף סוף, תקווה אמיתית לשלום!"

לנדאו ניגב את הרוק שנטף מפיו, כפשוטו. המבקרים הקנדיים ישבו המומים. הם באו להבין את הסביבה האסטרטגית של ישראל ואת האופקים הדיפלומטיים שלה. במקום זאת, הם נחשפו לתצוגה חריפה של הנקמנות הזורמת בדמה של הפוליטיקה הישראלית. מאז אני מבין היטב: הגורם העמוק והמרכזי להתלהבות של השמאל מההתנתקות היה הפגיעה בתנועת ההתיישבות ובמגזר הציוני-דתי שעומד מאחוריה.

"חבורה של בכינים ימניים"

המקרה של דוד לנדאו לא הייתה הפעם הראשונה שהאמת המכוערת הזו נאמרה במפורש. בוועידות לציון עשור להתנתקו במכון הישראלי לדמוקרטיה ובמרכז בגין-סאדאת למחקרים אסטרטגיים, איש מעוזריו של שרון ☺ דב וייסגלאס, ישראל מיימון, עמוס ירון ואחרים ☺ לא הצליח לנסח הצדקה דיפלומטית משכנעת כלשהי לגירוש; שום היגיון שעמד במבחן הזמן. והם גם לא הביעו חרטה כלשהי, למרות ההשלכות הביטחוניות הברורות הוות האסון של הנסיגה החד-צדדית.

דמויות אינטלקטואליות כמו א.ב. יהושע ופניה עוז-זלצברגר לא היו טובות יותר. לא חרטה, לא חזרה בתשובה פוליטית, לא כיול מחדש כלשהו של השקפת עולמם הפוליטית-אסטרטגית. "המתנחלים הם רק חבורה של בכינים ימניים פנטיים", שאג ירון לונדון. "אז הם נאלצו לעבור

כמה קילומטרים משם, אז מה? אני עברתי דירה 16 פעמים בחיי ומעולם לא דרשתי פיצוי מאף אחד!" ואז הוציא לונדון את המרצע האכזר מהשק. "היינו חייבים להשתחרר מאחיזת החנק שלכם", אמר לונדון לח"כ לשעבר (מהמפד"ל) ותושב גוש קטיף צבי הנדל, שישב לידו. "השליטה על הפוליטיקה והמדיניות הישראלית בידי מתנחלים משיחיים הייתה לוחצת מדי. אז חבטנו בכם, ואני לא מצטער."

לא שלום אלא שנאה

דוד לנדאו לא יכול היה לומר זאת יותר טוב. לפני שבוע כתב בזלזול יורשו בהארץ, העורך הראשי הנוכחי אלוף בן, על "הפיצוי הגדול והנדל"ן היקר" ש"מפוני" גוש קטיף קיבלו (שקר). כעת הוא היה רוצה לראות חזרה על ההתנתקות ביהודה ושומרון.

בכל פעם שאתם שומעים הצעה על ויתור טריטוריאלי לטובת השלום עם הפלסטיניים, תחשבו פעמיים אם זה לא פשוט עוד מאותה השנאה והנקמנות.

פורסם באתר מידה, בתאריך 13 באוגוסט, 2025.